

Maar als het liefste weg zal zijn
dat Gij bewaart op aarde
dan zult gij voelen aan de pijn
wie U het leven baarde. (L. Reypen)

†

Dit vroom aandenken leide tot een vurig gebed
voor de zielrust van

MEVROUW

Marie-José CALLEBAUT

echtgenote van Dokter Franz CHRISTIAENS,

geboren te Wieze op 11 februari 1918,
en onverwacht overleden te Brakel
op 18 december 1987.

Voorzien van het Sacrament der zieken.

Zij was een fijnzinnige vrouw, net zoals
beschreven staat in de Schrift: « Men vindt
haar niet licht; haar waarde is hoger dan die
van juwelen! Haar man kan vast op haar bouwen.
Haar woord is vol wijsheid. Een vriendelijke wenk
ligt op haar tong; zo gaat ze de gangen na van
haar gezin; niet in ledigheid eet ze haar brood ».

(Spreuken, 31.)

Zo was zij inderdaad: haar leven was een
geschenk voor haar man in zijn dienst aan de vele
patiënten die zij mede opvangen mocht en met
een goed woordje moed en opbeuring wist te
schenken.

Zij was echt het hart van het gezin: de diep-
bezorgde moeder voor haar kinderen, en klein-
kinderen, heel en al vol attentie bij hun werk
en hun zorgen. Zelf oudste uit een kroostrijk
gezin, wist ze een onverbreekbare band te zijn
tussen zusters en broer, meevoelend ook met
hun gezin en bijzonder begaan met de missionaire
taak van haar zuster in Zaire.

Zij was ten volle schoon, zoals een moeder
schoon kan zijn. Leerschool van gastvrijheid, ge-
duld, mildheid en zachtheid van gemoed. « Zalig
de zachtmoedigen » zegt de Heer!

Onvergetelijk zal zij voor haar echtgenoot en
kinderen blijven door haar diep geloof in de
leidende kracht van Gods H. Geest. De laatste
avond van haar leven nog was gevuld door de
voorbereiding van het kerstfeest straks; het zou
voor alle leden van het gezin en de familie een
feest zijn waarop « Gods goedheid en mens-
lievendheid », tastbaar aanwezig zouden zijn.

God nodigde haar met een zachte wenk naar het
hemels Kerstfeest. Het is « thuis » mogen gebeuren
zoals het steeds haar vurige wens is geweest,
met het voorbeeld van eigen vader en moeder
voor ogen.

Zij zal voorzeker aanzitten aan het hemels gast-
maal, omdat haar leven « liefde » was. En de
liefde is uit God.

God schiep haar; God riep haar. Vader, wij
danken U voor de waarde van haar leven. Uw
wil geschiede, ook in ons, die haar van U kregen,
en nu verliezen. Rijk was het bezit en koninklijk
de gave. Des te zwaarder het verlies.

Leer ons naar haar voorbeeld te geven: het
beste van onszelf en eensgezind in liefde verder
te leven.

De families

CALLEBAUT, CHRISTIAENS,

VAN DER STOKKEN, FAIGNAERT,

danken U.

Begravenissen-Crematie A. Marroyen, Brakel

Drukk. L. De Ruyver, Brakel